

РЕШЕНИЕ

№ 6915

гр. София, 17.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 66 състав,
в публично заседание на 03.11.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елка Атанасова

при участието на секретаря Кристина Григорова, като разгледа дело номер **6168** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. АПК вр. с чл.13, ал.9 от Закона за енергетиката.

Образувано е по жалба, подадена от К. Ф. Д. от [населено място] срещу Решение № Ж-139 от 18.04.2022г. на КЕВР, в частта му по т.П, с която е прекратено административното производство, образувано по жалба на К. Ф. Д. и П. Т. Д. срещу "Електроразпределение Север" АД, в частта ѝ относно искането за определяне на цена за изкупуване на енергийни обекти. Иска се отмяната на решението на КЕВР в обжалваната му част. Развити са доводи, че производството пред КЕВР, което се развива от 2020г. до настоящия момент, е образувано по искане на жалбоподателя именно за определянето на независим оценител, като предмета на жалбата до КЕВР, инициирала административното производство, е определен правилно в Решение № 1621/21.02.2022г. по адм.д. № 7923/2021г. по описа на Върховен административен съд. Твърди се, че вместо да изпълни указанията в решението на Върховен административен съд, КЕВР постановява оспореното решение, с което отново отказва определянето на независим оценител, който да определи цената за изкупуване на съоръженията на жалбоподателя.

В проведеното по делото открито съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. С., който поддържа жалбата. Претендира разноси, за които представя списък. Ответникът – Комисията за енергийно и водно регулиране (КЕВР) се представлява от юрисконсулт И., която оспорва жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение. В представени

писмени бележки развива съображения за законосъобразност на решението на КЕВР, като определя спора между жалбоподателя и заинтересованата страна като такъв за цената на електрически съоръжения, посочени в Договор за присъединяване № ПП-463/09.05.03-ДАМВ07-0028/10.04.2007г. и относно амортизацията им. Поддържа, че от страна на електроразпределителното дружество са изпращани покани до жалбоподателя с посочване на независим оценител, на които същия не е изразявал съгласие или несъгласие. Твърди, че липсва изрично искане до КЕВР от страна на жалбоподателя за определяне на независим оценител, по смисъла на параграф 4 ал.3 от ПЗР на Закона за енергетиката.

Заинтересованата страна „ЕЛЕКТРОРАЗПРЕДЕЛЕНИЕ СЕВЕР“ АД, редовно призована, не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не изпраща представител за участие в производството.

Административен съд София - град, в настоящия състав, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С Решение № 1621/21.02.2022г. на Върховен административен съд, постановено по адм.д. № 7923/2021г., съдът е отменил Решение № 1681 от 17.03.2021 г., постановено по адм. дело № 11886/ 2020 г. по описа на Административен съд София – град, като вместо него постановил отмяна на Решение № Ж-734 от 05.11.2020 г. на Комисията за енергийно и водно регулиране и върнал преписката на Комисията за енергийно и водно регулиране за произнасяне по жалба вх. № Е-13-273-80 от 13.10.2020 г., подадена от К. Д. и П. Д. срещу „Електроразпределение Север“ АД, при съобразяване с дадените в решението задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. С отмененото от ВАС решение № 1681 от 17.03.2021 г., постановено по адм. дело № 11886/ 2020 г., Административен съд София – град е отхвърлил жалбата на К. Ф. Д. и П. Т. Д. срещу Решение № Ж- 734 от 05.11.2020г. на Комисията за енергийно и водно регулиране, в частта, в която Комисията не се е произнесла по искането за определяне на изкупна цена, назначаване на оценител и задължаването на „Електроразпределение – север“ АД да заплаща обезщетение за ползването на съоръженията до тяхното изкупуване.

След връщането на преписката от Върховен административен съд на КЕВР, регулаторния орган е приел, че следва да се произнесе с ново решение, в изпълнение на указанията на съда, като преди това, с писмо от 15.03.2022г. (л.25 от делото) е изискал становище от заинтересованата страна - „Електроразпределение Север“ АД, по жалбата на К. Ф. Д. и П. Т. Д., инициирала произнасянето на КЕВР с отмененото от ВАС решение № Ж-734/05.11.2022г.

С писмо изх.№ 6077378/08.03.2022г. „Електроразпределение Север“ АД уведомило КЕВР (л.24), че няма промяна във фактите и обстоятелствата по спора и поддържа изразените становища в административното производство, както и че претенцията на жалбоподателите е за определяне на цената на присъединителни съоръжения, изградени по Договор за присъединяване на обект на клиент към електроразпределителната мрежа № ПП-463/09.05.03-ДАМВ07-0028/10.04.2007г.

След извършването на тези действия и след Доклад до Председателя на КЕВР от дирекция „Електроенергетика и топлоенергетика“, е последвало произнасянето на

КЕВР с Решение № 139/18.04.2022г., с което, в оспорената му част по т.ІІ, на основание чл.13 ал.8 от ЗЕ и чл.27 ал.2 т.3 вр. с чл.31 ал.4 от АПК, е прекратено административното производство, образувано по жалба с вх.№ Е-13-273-80/13.10.2020 г. , подадена от К. Ф. Д. и П. Т. Д., чрез адв.С., срещу „Електроразпределение Север“ АД, в частта ѝ относно искането за определяне на цена за изкупуване на енергийни обекти.

За да прекрати производството КЕВР е приела, че с жалбата, Комисията не е сезирана с искане за определяне на независим оценител по реда на параграф 4 ал.3 от ПЗР на ЗЕ, а претенцията на жалбоподателите се отнася за определянето на цени на присъединителни съоръжения, изградени по вече посочения Договор за присъединяване на обект на клиент към електроразпределителната мрежа № ПП-463/09.05.03-ДАМВ07-0028/10.04.2007г.

Решението на КЕВР е връчено на жалбоподателя на 03.05.2022г. (л.11). Жалбата срещу него е подадена чрез КЕВР на 09.05.2022г.

В съдебното производство са приети като доказателства представените от ответника с административната преписка. Други доказателства от страните не са ангажирани.

Съдът, като прецени доказателствата по делото и доводите на страните, приема жалбата за допустима,като подадена от надлежна страна и в срока по чл. 149 ал.1 от АПК.

Разгледана по същество жалбата е основателна по следните съображения:

Предмет на настоящето производство е решение на КЕВР по второ поред административно производство. С Решение № Ж-139/18.04.2022г. в оспорената му част по т.ІІ, административния орган прекратил производството по образувано по жалба с вх.№ Е-13-273-80/13.10.2020г., подадена от К. Ф. Д. и П. Т. Д., чрез адв.С., срещу „Електроразпределение Север“ АД, в частта ѝ относно искането за определяне на цена за изкупуване на енергийни обекти, с мотиви, че с жалбата, Комисията не е сезирана с искане за определяне на независим оценител, по реда на параграф 4 ал.3 от ПЗР на ЗЕ, а претенцията на жалбоподателите се отнася за определянето на цени на присъединителни съоръжения, изградени по вече посочения Договор за присъединяване на обект на клиент към електроразпределителната мрежа № ПП-463/09.05.03-ДАМВ07-0028/10.04.2007г.

По първото образувано пред Комисията производство по жалбата с вх.№ Е-13-273-80/13.10.2020 г., подадена от К. Ф. Д. и П. Т. Д., чрез адв.С., срещу „Електроразпределение Север“ АД, е било постановено решение № Ж-734/05.11.2020 г. на КЕВР, с което на основание чл.22, ал.1, т.5 и ал.7 от ЗЕ във връзка с чл.147, ал.2 от Наредба №3 са дадени задължителни указания на „Електроразпределение Север“ АД в 7 дневен срок от получаване на решението да предложи допълнително споразумение, относно посочената в чл.44 от Договора за присъединяване цена за присъединяване на обект, във връзка с дадените от Комисията указания в протокол №169/03.11.2008г. по т.1 по прилагането на Решение №Ц-002/29.03.2002г. т.7 на ДКЕВР. Това решение на КЕВР е обжалвано пред Административен съд София – град от К. Ф. Д. и П. Т. Д., в частта, в която Комисията не се е произнесла по искането за определяне на изкупна цена, назначаване на оценител и задължаването на „Електроразпределение – север“ АД да заплаща обезщетение за ползването на

съоръженията до тяхното изкупуване. По жалбата е образувано адм.д. № 11886/2020г. по описа на АССГ, производството по което е приключило с Решение № 1681/17.03.2021г., с което съдът е отхвърлил жалбата. Решението на АССГ е обжалвано от К. Ф. Д. и П. Т. Д. пред Върховен административен съд, който с вече посоченото Решение № 1621/21.02.2022г. по адм.д. № 7923/2021г. е отменил решението на АССГ и вместо него постановил отмяна на Решение № Ж-734/05.11.2020г. на КЕВР и върнал преписката на Комисията със задължителни указания по приложението на закона.

Видно от Решение № 1621/21.02.2022г. по адм.д. № 7923/2021г. на ВАС, съдът изрично е посочил, че „Всъщност КЕВР е сезирана с жалбата на К. Д. и П. Д., с която са отправили искане до административния орган да им „... бъде определена цена за изкупуване на енергийни обекти и цена за присъединяване към електропреносната мрежа“, излагайки съображения, че страните не са постигнали съгласие за посочените цени. Следователно, в случая жалбоподателите са сезирали КЕВР по реда на § 4 от ПЗР на ЗЕ за определяне на независим оценител, с чиято експертиза страните да разрешат възникналния между тях, и неразрешен дълги години, спор относно цената за изкупуване на енергийни обекти и цената за присъединяване към електропреносната мрежа.“ Посочил е, че съгласно ал. 1 на текста (изм. ДВ,бр.54/2012 г., в сила от 17.07.2012 г. „Енергийните обекти и съоръжения, представляващи елементи от съответната преносна или разпределителна мрежа, които към момента на влизането в сила на този закон трябва да бъдат собственост на лицензираните енергийни предприятия, но са собственост на трети лица, се изкупуват от преносното или от съответното разпределително предприятие в зависимост от принадлежността на обекта към мрежите в 12-годишен срок от влизането в сила на този закон. Обектите по ал. 1 се изкупуват по пазарната им стойност. В случай че страните не постигнат споразумение за стойността им, те възлагат извършването на оценка на обектите от независим лицензиран оценител. Определена от оценителя стойност на обекта е цената на сделката за изкупуване. При непостигане на съгласие за определяне на оценител в 60-дневен срок от получаване на покана за това от другата страна енергийното предприятие и/или собственикът на обектите имат право да отправят искане до председателя на комисията за определяне на независим оценител. Определеният по този ред оценител е задължителен за страните. Разходите по оценката се поделят поравно между страните.“

В решението си касационната инстанция е приела, че с Решение № Ж-734/05.11.2020г. административният орган не е дал отговор на искането, с което е сезиран, поради което е налице мълчалив отказ по смисъла на чл. 58, ал. 1 АПК, който „мълчалив отказ е формиран при допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила, които задължават КЕВР да се произнесе с изричен акт по предмета на искането, с което е сезиран, а в случая не е налице такова произнасяне. Комисията не се е произнесла по въведения от жалбоподателите предмет, съобразно правомощията си по посочената нормативна уредба, поради което мълчаливият отказ, обективиран в Решение № Ж-734 от 05.11.2020 г. следва да бъде отменен, а преписката – върната на КЕВР за ново произнасяне, съобразно правомощията и по § 4 от ПЗР на ЗЕ.“

При произнасянето си с Решение № Ж-139/18.04.2022г. в оспорената му част, КЕВР

не е имала възможност за преценка, след като има влязло в сила решение на съда, което я задължава да предприеме указанията от съда действия. Вместо това, КЕВР пренебрегвайки задължителните за изпълнение указания на съда по влязлото в сила решение, е тълкувала отново жалбата на К. Ф. Д. и П. Т. Д. и е определила предмета на жалбата, с която е сезирана срещу „Електроразпределение Север“ АД, в противоречие с указаното в съдебното решение, като по същество е отказала да изпълни указанията на Върховния административен съд по тълкуването и прилагането на закона.

Съгласно чл.177 ал.2 от АПК актове и действия на административен орган, извършени в противоречие с влязло в сила решение на съда, са нищожни. В случая е издаден административен акт, който в оспорената му част по т.ІІ, изцяло противоречи на съдебното решение и на указанията на съда. КЕВР е следвало, по искането в жалбата на К. Ф. Д. и П. Т. Д., да определи независим оценител по реда на пар.4 ал.1 от ПЗР на ЗЕ, който да определи цената за изкупуване на енергийни обекти, посочени в жалбата.

Предвид изложеното, Решение № Ж-139/18.04.2022г. на КЕВР в частта му по т.ІІ следва да бъде обявено за нищожно, като издадено в нарушение на задължителните указания съда по тълкуване и прилагане на закона, дадени с решение по адм.д. № 7923/2021г. на Върховен административен съд.

С оглед изхода на спора, искането за присъждане на разноски от страна на жалбоподателя е основателно и следва да бъде уважено в размер на 600 лв. (шестстотин) лева адвокатско възнаграждение и 10 лв. заплатена държавна такса. Възражението за прекомерност на претендираното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение, съдът намира за неоснователно, с оглед предмета на производството и определения в чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения (преди промяната ѝ, обн. в ДВ бр.88/04.11.2022г.) минимален размер от 500 лв. на възнаграждението за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела без определен материален интерес, извън случаите по ал. 2, , т.е. надвишаване на минималния размер от 500 лв. с 100 лв., не може да обоснове твърдението за прекомерно завишен размер на заплатеното адвокатско възнаграждение.

Водим от горното и на основание чл. 177 ал. 2 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОБЯВЯВА за нищожно решение № Ж-139 от 18.04. 2022г. на Комисията за енергийно и водно регулиране, в частта му по т.ІІ.

ВРЪЩА преписката на Комисията за енергийно и водно регулиране за ново произнасяне при спазване на указанията в мотивите на решението по тълкуване и прилагането на закона.

ОСЪЖДА Комисията за енергийно и водно регулиране да заплати на К. Ф. Д., ЕГН [ЕГН], разноски по делото в размер на 610 (шестстотин и десет) лева.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му пред Върховния административен съд на Република България.

СЪДИЯ: